

LORENA STUPARU

DINTR-UN CAIET DE FĂCUT AVIOANE

EDITURA UNIVERSITARĂ

Pentru Anca și Cătălin

Sunt aici

pentru a vorbi cu
starea de foc a cuvintelor
pentru a cânta cu starea lor de aer
pentru a visa cu starea lor de apă
pentru a muri și reînvia cu
starea lor de pământ
vin din povestea
în care trebuie să ghicești
că port pe un umăr semnul soarelui
iar pe celălalt
semnul lunii

Cuvintele-ar pluti un timp

și-n aerul din încăpere
am reveni la vechea noastră armonie din familie
la vechile libelule
la fluturii noștri comuni
neamestecați cu noaptea
vorbind
am crede mai mult
în cuvintele
care nu mai înseamnă nimic
despre toți și despre nici unul anume
despre zilele noastre comune
în măruntaiele pământului
unde ne-am putea concentra

Nu voi mai nota în jurnal

amețelile tale și înfrângerile mele
munții tăi podișurile tale vrăjite
te voi privi și te voi asculta
fără să descompun atâtea ore în care
am fi putut sta îmbrățișați
ora asta prin care pot intra și ieși
acum câțiva ani

Rubin-Rubin 102 cu Lolek la mijloc

când mă uitam la Rubin 102
nu mi-ar fi plăcut să locuiesc în el
aș fi vrut
să trăiesc în ilustrațiile poveștilor nemuritoare
sau pe capacul cutiei de bomboane cu două păpuși
sau să alerg și eu cântând din scripcă
și ierburi foșnind grăbite sub pensulă să-mi
mângâi tălpile goale
pantalonașii mei în genunchi peticiți
de pe capacul unei cutii mai mici de bomboane
să-mi fluture până deasupra gleznelor
și să am totuși pururea cochetăria
de-a-mi prinde un buchet de flori la pălăria turtită de pai
un stol de vrăbii dedesupt
deasupra stol de vrăbii
și un cer pur și simplu
mi-ar fi plăcut însă uneori să pășesc și pe Planeta Giganților
să fiu și eu un omuleț un boț cu ochi de pe Rubin 102
unde „Steve Burton e căpitan/ E urmat de Mark și Dan”
mi-a plăcut întotdeauna pe nava celor
Pierduți în spațiu când se mai întâlnesc
cu Domnul Nimeni și cu ecoul lor

În somnul meu la-ntâmplare

nu am umbrelă
a căzut prima frunză
mă străduiesc să nu par
ceea ce nu sunt
cu ochii întredeschiși
improvizez ziduri de aer curat
și aici se termină visul

Poemele mele de dragoste

au hrănit șoriceii
doar copacii mă mângâiau în acest timp
ei nu s-au atins
de ceea ce în realitate era intact
de emoțiile ce-mi prelungeau oboseala
ca amintire pregătitoare a serii
când presărai funigiei adormiți
și molecule de cristal

Tu ești măscăriciul Noii Europe

al serilor de april
și al nopților de decembrie
și mai ești al după-amiezilor de toamnă și iulie
al serilor de august
cu orice preț și cu toate văzduhurile
ești măscăriciul binecuvântat și exasperant
am scris de zeci de ori
pe membrana creierului proaspăt ieșit de sub duș
dintr-o inhibiție lirică de sute de ani
nu mai puteam să dau înapoi
tu ești măscăriciul întunecat al viselor senine
astfel încât nici-o zi
nu seamănă cu un vis
iar visele sunt monotone ca zilele
răutatea ta sclipitoare
stă într-un coș împletit din trestie gânditoare

De aici, necesitatea titlurilor explicative

pe scări uitam treptat să admir
copilăria noastră cu ornamente
nu mai vedeam treptele de marmură albă
și nici ținta
:balustradele de fier gri îmbrăcate în vinilin albastru
treptele de beton cenușiu corect măturate
nu puteam și n-ar fi trebuit să-mi văd sinele
să-i aștept cu credință
fantasmele să răsară
nu vedeam casele
doar copacii mă îndreptau cu certitudine
spre muzeul
din cabina telefonică

Cântec pentru oastea lui Igor

în călătoria de peste zi
este timpul vieții, al vitejiei
purtate pe brațe și-n priviri
în serile de bal de la Palatul Telefoanelor
când firea elegiacă adoarme
în gând cu formula variabilă
după care mergeam pe muchia nădejzii
fascinată de expresie am fost

Un timp inelar

și ce simți tu când scrii poezie
crezi că are vreo importanță
și chiar crezi că asta
îi trebuie cuiva
dacă ai putea de exemplu
să arăți forța magică a cuvintelor
de a crea realitate
de a restitui ceva din viața ta primită în dar
dacă ai putea descrie
ce se ți se-ntâmplă în minte
în timp ce te grăbești să ajungi undeva
câte se perindă pe-acolo
amintiri
chipuri
citate
proiecte
regrete
uimiri că totuși pe-aici au trecut oameni
care-au fost vii
sfâșieri
crezi că mai pot comunica sfâșierile astea
extraterestre
cu sensibilitățile maltratate de-acum
nici măcar nu poți să-ți propui să faci pe cineva fericit
așa cum a făcut Mircea Eliade
și-apoi să te cuprindă pe tine fericirea
să faci un sacrificiu pentru sufletul celuiilalt

mai mult de dragul ideii decât de dragul lui
și-apoi
să-ți dai seama cât de mult îl iubeai
dar, slavă Domnului
niciodată n-ai să poți denumi
ce simți cu adevărat:
nu e iubire
nu e remușcare
nu e milă
nu-i disperare
nu e doar emoție pură
și nu vine din amintire

Nota de subsol a autorului

de unde
pornea un drum strâns
ceea ce îmi răpea foarte mult timp
iar ziua nu făceam altceva
decât să urmăresc un nor de vrăbii
sau un nor de parfum
facerea cerului dintre noi
când ne povesteam
la o intersecție de umbroase cărări paralele
ce soartă tristă au avut
răniții din vacanțe
pe sub soarele sfânt

Urare în alb

la mulți ani și învață-mă să trăiesc
la început fără ore fixe
la sfârșit fără cuvinte
la mulți ani de fiecare zi
la început în cuvinte născute la timpul
vorbirii de seară și noapte
când nu adormi niciodată
când stai aici
la timpul
vorbirii de zi

Fără titlu

am auzit ciripitul vesel
al vrăbiilor după ploaie
și fără nici-o legătură
cu ce făceam (cum ar fi
să-mi acopăr fața cu brațul drept
să termin de uscat cu foenul un tricou)
am înțeles că nu se vor mai întoarce
zilele în care îmi beam cafeaua cu mama

În această privință

el aducea mereu
argumentul zdrobitor al realității
și baletul devenea marș
peste imaginile incolore
micșorați în fotografie
constrânși să zâmbim
pentru că altfel
ar fi fost mai greu pentru toți
dar afară stătea să plouă
și numai gândul la ploaie
mă chema
la fereastră
și vederile voastre largi
și dogmatismul vostru
și lumea voastră
căreia-i spuneți
lumea noastră
și sistemele voastre
și ascetismul și desfrâul vostru
medaliile pe piepturile voastre largi
promiteți, priviți, analizați, rețineți
meditați
și așa se sfârși
cu mitul corcodușului în gri

Zile subțiri

zile de veghe
câțiva pomi în așteptare de un ceas și ceva
i-aș acoperi
să nu-i plouă
și ce s-ar mai putea întâmpla
mă gândesc că ar putea fi
un tren neutru
de fapt
nici nu mai există un tren personal
care să ne transporte
pe lumea asta
de fapt încă din secolul trecut
puteam vorbi
despre neutralitatea arborilor
plantați în spațiul C.C. al P.C.R.
nu sunt frumoși copacii aceștia
spuneai
ieșeam împreună de la Blow-Up
nu sunt frumoși
pentru că acceptă să trăiască aici